

“ตกหลุมรัก..เปลี่ยน”

วิจักขณ์ พานิช

สวัสดี fellow journeyers!!

ตอนนี้ผมอยู่บนเครื่องบิน

บินเข้ารีทริท อ่า อ่า (คล้ายๆ garuda หรือ พญาครุฑของบ้านเรา)

ไม่ได้เขียนอะไรเพี้ยนๆ นานแล้ว...เอาชะหน่อยวิจักขณ์

ได้รับข่าวคราวจากบรรดามิตรสหาย

ที่กระจายไปกอบกู้โลกยังดินแดนต่างๆ

รู้สึกถึงความอบอุ่นในหมู่เพื่อนร่วมทาง

ได้อารมณ์ "อ่าเหยะเหยะ ฝนเปาะเปะ"

ผมว่าพลังแห่งความเพี้ยนนี้มันเยี่ยมยอดมาก

ท่านตรงปะบอกว่า

ความเพี้ยนนี้แหละ แท้จริงคือ basic sanity

คือ เราเป็นตัวของตัวเอง

รู้ว่าตัวเองทำอะไรอยู่

แล้วทำให้มันดีที่สุด

มันเพี้ยน เอียนวิปลาศ (ในสายตาคนอื่นก็เท่านั้น)

ว่าแต่จะไปมัวสนว่าใครจะ “คิด” ยังไงไปทำไม

อย่างแรกคือ ที่คิดๆกันนะ จริงๆไม่มีใครรู้หรอก (สูตรลับประสบการณ์ตรง)

อย่างที่สอง ในเมื่อเกิดมาเพื่อทำสิ่งนี้ ก็ทำสิ เอาให้มันสุดๆไปเลย

เพี้ยนให้เต็มที่ในแบบของเรา

ประมาณว่า เป็นดอกไม้ก็ต้องบาน

บาน บาน บาน

จะไปทำอะไร

ผมว่าอย่างนี้ไม่ใช่สุดโต่งนะ ไม่เอียงซ้าย ไม่เอียงขวา ไม่เอียงหน้า เอียงหลัง

แต่มันเต็ม

เต็มในศักยภาพที่เรา มี ไม่ต้องไปเปรียบเทียบกับใคร

แล้วก็ไม่ต้องพยายามด้วย

“เต็มในความว่าง”...ใช่แล้ว

จิง!

หัวใจของวัชรยาน หรือ indestructable yana ก็เช่นเดียวกัน

ก็มันว่าง

ไม่ต้องปรุงแต่ง

เป็นธรรมชาติที่สุดแสนธรรมดา

เอาอะไรมาทำลายก็ไม่ได้

เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม

อีกชื่อที่ใช้เรียก คือ “effortless yana”

เป็นเส้นทางของการเลิกพยายาม เลิกอยากเป็นไอ้โน่นไอ้นี้ อยากทำโน่นทำนี่

แค่พักใจในพื้นที่ว่างแห่งการเรียนรู้ (space)

ตระหนักรู้ในศักยภาพอันกว้างใหญ่ไพศาลเกินกว่าความคิด

ธรรมดา ธรรมดา

อย่างที่เรจิบอกไว้ว่า

“Be who you are—what you really are,

not “who you think” you are.”

ผมแปลว่าจิง

ขอแค่เป็น

เป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องดีแค่ ไม่ต้องเพอร์เฟ็ค

ขอแค่รู้

รู้ใจตัวเอง รู้จักตัวเอง ตามรู้ตลอด

ทุกสิ่งเกิดจากเหตุ ทำก็รับ ทำก็รู้ ง่ายๆไม่ซับซ้อน

ขอแค่ดู

ชีวิตก็เลื่อนไหลไปตามครรลอง เติบโตตามเส้นทาง

ขอแค่เห็น

จากเหตุไปสู่ผล

ไม่ต้องซ่อน ไม่ต้องหนี ไม่มีดัดจริต

เผชิญอะไรก็อยากเรียนรู้

อยากลองดูว่า ถ้าทำงี้แล้วจะเป็นงี ผลเป็นยังงี

ไม่ทำแล้วเป็นงี

พลีใจไปตามธรรมชาติ...ตามท่วงทำนอง

ง่ายงาม ไร้ความพยายาม

ในรันทรมเมื่อสองอาทิตย์ก่อน

ตอนบ่ายขณะที่ทุกคนกำลังนั่งผ่อนพักตระหนักรู้

ตามลม ตามรู้

เออะ เสียงทึมๆของเร้าจี้ก็ลอยละล่องมา

"don't juddddddge.....don't juddddddge.....don't juddddddge"

หลอนมาก แต่ได้ผลทันตา

ประมาณว่า...ประสบการณ์คือประสบการณ์

the path is the goal
เข้มข้นรื่นรมย์จริงๆ

การทำงานให้คำแนะนำกระบวนการภาวนา เรียนรู้ด้านใน
ไม่ใช่ที่เราจะรู้อะไรมากกว่าคนอื่นเขา
แต่ด้วยความที่เราไม่รู้ แต่เราอยากเรียนรู้
เราไม่มีคำตอบ
แค่รับฟัง
และตื่นตัวไปกับการค้นพบของเขาด้วย

หน้าที่ของ meditation instructor
เร่จ๊ีบบอกว่า "ให้คิดซะว่าเราทำหน้าที่เหมือน midwife (หมอดำแย)"
"help them to make their own journey, their own personal discoveries...
in order to give birth to who they really are..."

มันสวยงามอย่างบอกไม่ถูก
การที่เห็นคนที่เริ่มปฏิบัติ ได้แรงบันดาลใจ ในการฝึกฝนตนเองเช่นนี้
ผมว่าเส้นทางนี้มันศักดิ์สิทธิ์
จะใคร่เถอะ พอได้เข้ามาสู่เส้นทาง แสวงหา เรียนรู้
ความงามก็เปล่งประกาย สุกสกาว พราวแพรว

ผมนี่....
ทำอะไรไม่ถูก
กลายเป็นคนโง่ คิดอะไรไม่ออก
นอกจากยิ้ม ชื่นชมความงามของมนุษย์โลก
ดีๆ... ต้องส่งรายงานไปถึงยานแม่ซะหน่อย...

“ตกหลุมรัก...เปลี่ยน”
อ้อ...ใช่แล้ว

ต้องบอกว่า "ตกหลุมรัก"

ใจง่าย...ไม่ใช่

ต้องบอกว่าจาก "ใจเปล่าเปลี่ยว" ถึงจะถูก

แบบที่น้ำตาคลอไปด้วย

vulnerable, but joyful....

ปีนี้เข้ารีทริทบ่อย...

เข้าไปฝึก "กระบวนการไม่พยายาม"

แทนที่จะตัดขาดทางโลก

ยิ่งฝึกเท่าไร กลายเป็นตกหลุมรักโลกมากกว่าเดิม ลึกกว่าเดิม

พัวพัน นัวเนีย ได้มากกว่าเดิม

แทนที่จะพ้นทุกข์

กลายเป็นดื่มด่ำไปกับมัน ร่วมทุกข์อย่างอึดแน่นกับผู้คน ร้องไห้กับผู้คน

เค้าว่ามันอาจจะไม่ happy ดีดี แต่มัน joyful นะจะบอกให้

ดูจะไม่ตรงตามตำราแฮะ ฮ่า ฮ่า

แต่ผมว่า

“อย่าไปกลัว”...

๒๕ เมษายน ๒๕๔๕

ระหว่างบินไป Boston

๑ ตีพิมพ์ครั้งแรกใน หนังสือพิมพ์ออนไลน์ประชาไท www.prachatai.com